

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4842/2020
16.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председник већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мила Ч. Јанковић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., ради раскида уговора, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Апелационог суда у Београду број Гж 186/20 од 03.06.2020. године, у седници већа одржаној 16.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Београду број Гж 186/20 од 03.06.2020. године.

Предмет број П 2475/19 се враћа Вишем суду Београду ради доношења одлуке о повлачењу тужбе.

Образложење

Виши суд у Београду је под бројем П 2475/19 од 17.07.2019. године донео пресуду на основу признања којом је у првом ставу изреке раскинуо уговор о заједничкој изградњи стамбеног објекта – суинвестирању, овереном пред Трећим основним судом у Београду под бројем Ов1 .../... дана 20.05.2014. године. Другим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 30.680 евра са законском каматом почев од 21.05.2014. године па до исплате и износ од 11.000 евра са законском затезном каматом почев од 31.10.2014. године, па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Трећим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара, са законском каматом која ће за случај наступања услова за принудну наплату бити обрачуната почев од дана извршности одлуке па до исплате.

Апелациони суд у Београду је решењем број Гж 186/20 од 03.06.2020. године одбацио као недозвољену жалбу тужиоца изјављену против пресуде на основу признања Вишег суда у Београду.

Против правноснажног решења донетог од стране другостепеног суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, и чл.374. става 2. тачка 6. ЗПП и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је дао одговор на ревизију у којој је поставио захтев за накнаду трошкова њеног састава.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 408. и 420. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011 и 55/2014) па је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена и да је основана.

Из списка произилази да је тужилац тужбу за раскид уговора о суинвестирању поднео 03.07.2018. године Првом основном суду у Београду, који се огласио ненадлежним и предмет уступио Вишем суду у Београду, који је предмет примио 04.04.2019. године и тужбу заједно са упозорењем доставио туженом на одговор. По пријему тужбе тужени је поднеском од 04.07.2019. године у целости признао тужбу и тужбени захтев и замолио суд да донесе пресуду на основу признања у што краћем року. Пресуда на основу признања је донета 17.07.2019. године коју је тужени примио 19.07.2019. године. Тужилац је 23.07.2019. године обавестио суд да повлачи тужбу. Тужени је поднеском од 08.08.2019. године известио суд да не пристаје на повлачење тужбе. Пресуда на основу признања је пуномоћнику тужиоца достављена 30.09.2019. године против које је изјавио жалбу Апелационом суду у Београду, а која је одбачена као недозвољена 03.06.2020. године.

Основано тужилац оспорава правилност примене Закона о парничном поступку од стране Апелационог суда у Београду, када је жалбу тужиоца одбацио као недозвољену. Другостепени суд је оценио да је жалба недозвољена зато што тужилац нема правни интерес да је поднесе јер је пресудом на основу признања његов тужбени захтев у целости усвојен.

Врховни касациони суд не прихвата правно становиште другостепеног суда.

Одредбом члана 202. став 4. Закона о парничном поступку је прописано да у случају да тужба буде повучена после доношења првостепене пресуде, суд ће да донесе решење којим ће да утврди да је тужба повучена и да је пресуда без дејства, а ако је пре повлачења тужбе изјављена жалба, суд ће да донесе решење којим ће да утврди да је тужба повучена, да је пресуда без дејства и да одбаци жалбу.

Из цитиране законске одредбе произилази да законодавац диспонирање тужиоца да повуче тужбу и након доношења првостепене пресуде није условио тиме да ли је његов тужбени захтев усвојен или одбијен. Према томе, тужилац који је изјаву о повлачењу тужбе доставио суду 23.07.2019. године (чак пре него што је примио писмени отправак пресуде), свакако пре наступања њене правноснажности, поступао је у складу са начелом диспозиције прописаним чланом 3. став 2. ЗПП, (странке могу слободно да располажу захтевима које су поставиле у току поступка. Странке могу да се одрекну свог захтева, да признају захтев противне странке и да се поравнају). Имајући у виду начело диспозиције странака, као и одредбе члана 202. став 4. ЗПП, првостепени суд је био дужан да утврди да је тужба повучена и да је пресуда на основу признања без дејства. Тај пропуст није отклонио другостепени суд већ је изјављену жалбу одбацио као недозвољену. Тиме је другостепени суд учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези са чланом 202. истог закона, из ког разлога је другостепено решење укинато.

Како је изјава о повлачењу тужбе дата у време када је предмет био код првостепеног суда још у фази достављања пресуде парничним странкама, тај суд је дужан да донесе решење на основу члана 202. став 3. ЗПП, те му се зато предмет враћа на даљи поступак.

На основу свега изложеног одлучео је као у изреци на основу члана 415. став 1. у вези члана 420. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић